

Паніум - Номер Шість

Пророчі віхи в Даниїла 11: розпад СРСР, недільний закон і піднесення сучасного Риму

Jeff Pippenger
2025-03-09

З розпадом СРСР у 1989 році сповнився сороковий вірш одинадцятого розділу книги Даниїла. Сорок перший вірш — це недільний закон у Сполучених Штатах, так само, як і шістнадцятий вірш. Від 1989 року й до недільного закону у Сполучених Штатах сороковий вірш залишається порожнім. Розпад СРСР у 1989 році також ідентифіковано в десятому вірші одинадцятого розділу книги Даниїла, який спочатку був виконаний Антіохом Великим.

Антіох III Великий, селевкідський «цар півночі», правив у 223–187 рр. до н. е. й прагнув повернути території, втрачені Птолемеєм («царю півдня») після Третьої Сирійської війни (246–241 до н. е.). Його кампанія у Четвертій Сирійській війні (219–217 до н. е.) була спрямована на відвоювання Келесирії, Фінікії та Палестини. У 219 р. до н. е. Антіох рушив на південь, захопивши Селевкію в Піерії, Тир і Птолемаїду (Акко), відновлюючи контроль над прибережними твердинями. У 218 р. до н. е. він просунувся далі, взявши Філадельфію (Амман) і просуваючись до кордону Єгипту, маючи намір повернути втрачені селевкідські землі аж до Гази. Антіох зупинив свій похід у 218 р. до н. е., закріплюючи здобутки й готуючись до вирішального наступу. Птолемей IV Філопатор, птоlemeївський цар, зібрав військо, щоб зустріти його, підсилене єгипетськими військами. Десятий вірш одинадцятого розділу Книги Даниїла описує цей рух Антіоха, тим самим передвіщає крах СРСР у 1989 році та слугує прообразом сорокового вірша.

А сини його збудяться й зберуть велику силу військ; і один неодмінно прийде, і прорветься та пройде; тоді він повернеться й збудиться аж до його твердині. Даниїла 11:10.

Коли цар півночі в сороковому вірші «затопить і перейде», це відповідає десятому віршу, де про царя півночі сказано «затоплюючи й проходячи». В обох віршах ужито ті самі єврейські слова, лише перекладені трохи інакше. Це той самий вислів, що зустрічається в Ісаї 8:8.

І він пройде через Юду; розіллється й перейде, сягне аж до шиї; і розпростерті його крила наповнять широчінь твоєї землі, о Іммануїле. Ісаїя 8:8.

Кожен із трьох віршів вказує на південного царя, якого перемагає північний цар. Антіох, цар півночі, перемагає Птолемея, царя півдня, так само, як Сеннахериб переміг Юду, царя півдня, і так само, як цар півночі в сороковому вірші змів СРСР у 1989 році. Три вірші разом із трьома історичними сповненнями цих віршів визначають «час кінця» у 1989 році. Отже, вірш десятий — це 1989 рік, а вірш шістнадцятий — це недільний закон у Сполучених Штатах, як і вірш сорок перший.

Вірші з одинадцятого по п'ятнадцятий становлять лінію Писання, яка також має історичне сповнення, що визначає конкретні пророчі віхи в прихованій історії сорокового вірша. Перед недільним законом у Сполучених Штатах, але після 1989 року, битва при Рафії та її наслідки викладені у віршах одинадцятому та дванадцятому, а битва при Паніоні — у віршах з тринадцятого по п'ятнадцятий.

Недільний закон — це визначений час; адже саме тоді загоюється смертельна рана папства, і папа повертається на земний престол. Це наділення владою було проілюстроване інтронізацією папства у 538 році та інтронізацією язичницького Риму під час битви при Акції. Коли язичницький Рим був пророчо інтронізований, він панував безроздільно 360 років. Коли папство було інтронізоване у 538 році, воно панувало безроздільно протягом 1260 років. Коли смертельна рана буде зцілена за недільного закону, папство пануватиме безроздільно протягом символічних 42 місяців.

І бачив я одну з його голів, ніби смертельно поранену; але його смертельна рана загоїлася; і вся земля дивувалася та йшла слідом за звірем. І поклонилися драконові, який дав владу звірові; і поклонилися звірові, кажучи: Хто подібний до звіра? Хто може воювати з ним? І дано було йому уста, що говорили великі слова та богохульства; і дана була йому влада діяти сорок два місяці. Об'явлення 13:3-5.

У 27-му вірші сказано «обидва з цих царів»:

І серця обох цих царів будуть на те, щоб чинити зло, і вони говоритимуть неправду за одним столом; але це не вдасться, бо ще кінець буде у визначений час. Даниїла 11:27.

Двоє царів у вірші двадцять сьомому — це царі з двох попередніх віршів, які згодом брали участь у битві при Акції.

І він підніме свою силу й відвагу проти царя півдня з великим військом; і цар півдня підніметься до бою з дуже великим і сильним військом, але не встоїть, бо проти нього замишлять підступи. Так, ті, що їдять з його столу, знищать його, і його військо буде змите, і багато впадуть убитими. Даниїла 11:25, 26.

Отже, вірш двадцять сьомий створює аномалію, яку потрібно зрозуміти, перш ніж ми продовжимо. У вірші двадцять четвертому «час» позначає 360-річний період, що починається з битви при Акції і завершується у визначений час у 330 році.

Царицею півдня в цій битві була Клеопатра, яка перебувала в союзі з Марком Антонієм. Октавіан був царем півночі, який мав перемогти їх обох. У призначений час (31 р. до Р. Х.) два царі, що раніше сиділи за одним столом і говорили неправду один одному, зійшлися один проти одного в битві при Акції.

Двоє царів за столом відповідають історії битви при Паніумі (вірші 13–15), де був союз Антіоха Великого та Філіпа Македонського. Той історичний союз відповідає символічному союзу, представленому в назві Паніум за часів Христа — Кесарія Філіппова. Цей союз також представлено у вірші 40, коли СРСР було зметено 1989 року через союз між Рейганом і папою Іваном Павлом II. Двоє царів говорять неправду один одному до 31 року до н. е., що

узгоджується з недільним законом у Сполучених Штатах, і тому їхня брехня відбувається перед віршем 16, під час історії, представленої у віршах 13–15, які виконалися в битві при Паніумі через сімнадцять років після битви при Рафії і за сто тридцять сім років до того, як Помпей завоював Єрусалим у виконання вірша 16.

У двадцять восьмому вірші Октавій, переможець і Клеопатри (царя півдня), і Марка Антонія, «повернеться до своєї землі з великим багатством; і серце його буде проти святого завіту; і він учинить великі діла, і повернеться до своєї землі». Урія Сміт ототожнює ці дві перемоги з Акцієм у 31 році до Р. Х. та зруйнуванням Єрусалима в 70 році по Р. Х. Отже, двадцять восьмий вірш визначає історію, яка починається від битви при Акції, що є початком 360 років, і зруйнування Єрусалима в 70 році по Р. Х.

Тоді повернеться він до свого краю з великим багатством; і серце його буде проти святого заповіту; і він буде діяти, і повернеться до свого краю. Даниїла 11:28.

Остання фраза двадцять четвертого вірша («навіть на час») і далі представляє історичну лінію, що почалася у 31 році до н. е. і завершується останньою фразою тридцять першого вірша («поставлять мерзоту, що чинить спустошення»), яка сповнилася у 538 році. Лінія починається з битви при Акції, яка позначає початок верховного панування язичницького Риму протягом трьохсот шістдесяти років. Лінія закінчується у 538 році, коли папський Рим починає панувати верховно протягом тисячі двохсот шістдесяти років. У самих віршах і в історії, що сповнила ці вірші, визначений час у 330 році представляє поділ в історії язичницького Риму як четвертого царства біблійного пророцтва. Після початкового періоду верховного панування протягом трьохсот шістдесяти років далі настають двісті вісім років розпаду імперії, що передували зайняттю престолу папством у вірші тридцять першому, у 538 році. У послідовності тих восьми віршів лише двадцять сьомий вірш визначає історичне сповнення, що відбулося до битви при Акції в 31 році до н. е.

Вірш двадцять сьомий описує зустріч між двома царями перед "призначеним часом", а вірш двадцять дев'ятий визначає "призначений час". "Призначений час" у вірші двадцять сьомому — це початок трьохсотшістдесятирічного періоду, а "призначений час" у вірші двадцять дев'ятому — це кінець трьохсотшістдесятирічного періоду. Початок і кінець становлять "призначений час".

Посилення язичницького Риму розпочалося, коли він подолав третю географічну перешкоду, як це показано у Даниїла 8:9.

І з одного з них виріс малий ріг, який вельми звеличився до півдня, і до сходу, і до прекрасного краю. Даниїла 8:9.

Утвердження влади розпочалося під час битви при Акції, а подальше підкорення царя півдня (Єгипту) — у дев'ятому вірші восьмого розділу.

Завершення панування язичницького Риму як четвертого царства біблійного пророцтва настало у 538 році, коли папський Рим подолав свою третю географічну перешкоду. Весь період тривалістю п'ятсот шістдесят вісім років від битви при Акції до 538 року

починається з того, що язичницький Рим долає свою третю перешкоду і стає четвертим царством біблійного пророцтва, і завершується тоді, коли папський Рим долає свою третю географічну перешкоду.

Як четверте царство біблійного пророцтва, представлена історія виокремлює два періоди: перший — коли Рим звеличується, за яким настає період, що описує падіння Риму. Початок першого періоду звеличення є також початком усього періоду, протягом якого язичницький Рим правив як четверте царство біблійного пророцтва. Перший період звеличення Риму починається і закінчується у призначений час, і він також починається з об'єднання північного і південного царств. Він завершується поділом на східне й західне царства. Початок і закінчення у призначений час, а також самі початок і закінчення відображають чотири поділи царства Олександра.

Два призначені часи з віршів двадцять сьомого і двадцять дев'ятого становлять дві віхи — початкову й завершальну, що окреслюють період, коли Рим править безроздільно. У момент запровадження недільного закону у Сполучених Штатах, у виконання віршів сорок першого та шістнадцятого одинадцятого розділу книги Даниїла, починається період, коли сучасний Рим правитиме безроздільно протягом сорока двох символічних місяців. Перший призначений час із вірша двадцять сьомого — це недільний закон у Сполучених Штатах, а другий призначений час позначає момент, коли остання нація на землі наслідує приклад Сполучених Штатів і запроваджує останній недільний закон, тим самим засвідчуючи всесвітнє примусове дотримання ідольської суботи.

Тими двома пророчими віхами є недільний закон у Сполучених Штатах аж до всесвітнього примусового запровадження недільного закону, і ці два недільні закони є двома призначеними часами у віршах двадцять сьомому та двадцять дев'ятому. Перший призначений час у вірші двадцять сьомому також був проілюстрований недільним законом Костянтина 321 року, а папський недільний закон на Раді в Орлеані 538 року представляє всесвітній недільний закон.

У контексті віршів 13–15 битва при Паніоні — це історія, що передує недільному закону шістнадцятого вірша. У межах цієї історії сповнюється зустріч двох царів, які лукавлять один перед одним. Вірші 13–15 є частиною історії, представленої у віршах 10–16. У цих віршах визначено Четверту Сирійську війну в 10-му вірші, битву при Рафії — в 11-му, а наслідки тієї битви — в 12-му. Вірші 13–15 відображають історію 200 року до н. е., коли відбулася битва при Паніоні і коли язичницький Рим, представлений як грабіжники твого народу, входить у пророчий наратив.

Даниїла 11:40 вказує на розпад СРСР у 1989 році, а вірш шістнадцятий — на недільний закон у Сполучених Штатах. Зустріч між двома царями, які говорять неправду один одному наперед визначеного часу, що була битвою при Актіумі, відбувається в межах історії сорокового вірша, яка настає після часу кінця в 1989 році та завершується недільним законом у Сполучених Штатах. Вірш двадцять сьомий є віхою прихованої історії сорокового вірша; він припадає на час після 1989 року, але перед недільним законом.

«Зустріч» у вірші двадцять сьомому є віхою перед утвердженням влади Риму при недільному законі. Є кілька віх, що ведуть до утвердження влади папства у 538 році, і ці віхи також відбуваються до визначеного часу. Однією з тих пророчих віх є указ Юстиніана 533 року, який виконав згідку вірша тридцятого про «порозуміння з тими, хто відступає від заповіту».

Інші віхи, що ведуть до визначеного часу в історії язичницького Риму, — це рік 330, коли язичницький Рим був повалений і водночас передав «престол» папській владі. У 496 році Хлодвіг віддав свою «владу» папству. На виконання Даниїла, сьомого розділу, язичницький Рим усунув «три роги» на користь папства, останнім було усунення остготів із міста Риму в 538 році. У 508 році релігію язичництва було скасовано як законну релігію держави й замінено католицизмом. 538 рік представляє недільний закон сорок першого вірша, а 496 рік представляє 1989 рік, коли Рейган, як і Хлодвіг, віддав свою владу римському папі. Рік 330 позначає недільний закон, бо саме тоді папство повертається на престол влади.

Це показує, що як 538, так і 330 позначають визначений час — це вірші шістнадцятий і сорок перший. 496 представляє 1989 рік, коли сповнилися вірші десятий і сороковий одинадцятого розділу книги Даниїла, а також Ісаї 8:8. 508 визначає момент, коли релігію держави відкинута на користь католицизму. Починаючи з Хлодвіга у 496 році й до 508-го, було проілюстровано поступове усунення та заміну узаконеної релігії держави. В історії, що починається з 330 року, поступовий занепад Західного Риму представлено першими чотирма сурмами, таким чином вказуючи на поступове знищення, яке починається з недільного закону у Сполучених Штатах.

Поступове падіння язичницького Риму після недільного закону Костянтина 321 року ілюструє падіння Сполучених Штатів як шостого царства біблійного пророцтва, яке приходить до недільного закону. Тоді на Сполучені Штати будуть наведені чотири трубні суди, як зазначає Сестра Вайт, коли вона стверджує, що "за національним відступництвом настане національна руїна". Єзекїїль додає свідчення про четверне покарання.

І знову було до мене слово Господнє, кажучи: Сину людський, коли земля згрішить проти Мене, чинячи тяжкий переступ, тоді простягну на неї руку Мою, і поламаю жезл її хліба, і нашлю на неї голод, і вигублю з неї людину та худобу. Хоч би й ці троє мужів, Ной, Даниїл і Йов, були в ній, то вони своєю праведністю порятували б лише свої душі, говорить Господь Бог. Коли Я проведу лютих звірів через ту землю, і вони її спустошать, так що вона стане пустелею, і через звірів ніхто не зможе переходити, то, як живу Я, — говорить Господь Бог, — хоч би ці троє мужів були в ній, не врятують ані синів, ані дочок; вони самі тільки врятуються, а земля буде спустошена. Або коли наведу меч на ту землю й скажу: Мечу, пройди через землю! — щоб вигубити з неї людину та худобу, то, як живу Я, — говорить Господь Бог, — хоч би ті троє мужів були в ній, не врятують ані синів, ані дочок, але тільки самі себе врятують. Або коли пошлю моровицю на ту землю й вишлю на неї Мою лють у кровопролитті, щоб вигубити з неї людину та худобу, то, як живу Я, — говорить Господь Бог, — хоч би Ной, Даниїл і Йов були в ній, не врятують ані сина, ані дочки; лише свої душі врятують своєю

праведністю. Бо так говорить Господь Бог: Тим більше, коли Я пошлю на Єрусалим чотири Мої тяжкі суди — меч, і голод, і лютого звіра, і моровицю, — щоб вигубити з нього людину та худобу! Та ось, у ньому залишиться останок, і будуть виведені звідти сини та дочки; ось вони придуть до вас, і ви побачите їхню дорогу й їхні вчинки, і будете втішені щодо того зла, яке Я навів на Єрусалим, щодо всього, що Я навів на нього. І вони втішать вас, коли ви побачите їхні дороги та їхні вчинки; і ви пізнаєте, що Я не вчинив без причини всього, що вчинив у ньому, — говорить Господь Бог. Єзекііль 14:12–23.

Ми продовжимо ці міркування в наступній статті.